

Na poti k sebi

Silvo Šinkovec

Sredi decembra smo imeli novoletno srečanje našega društva. Gostje, dobitniki Slomškovich priznanj, so s seboj prinesli delček svoje kulture. V tem večeru smo prepevali, ker je Slavki pesem življenjska spremljevalka; poslušali odlomek iz zgodbe, ker Jože vse življenje pripoveduje zgodbe, ter poslušali besedila treh kultur, ki jih je izbral Mirko. Ta besedila so me prevzela, zato jih delim z vami. Hvala, Mirko.

Iz mističnega spisa Knjiga skrivnostnega svetovanja (str. 261) neznanega avtorja smo poslušali:

»Če je ta prijetni vzgib tako prekipevajoč, da te spremlja v posteljo, s tabo vstaja naslednji dan in ti ves dan sledi, naj počneš karkoli, če se vriva med opravila in tebe in radosti tvoj obraz; če se zgodi, da ti je vse v uteho in te nič ne žalosti; če si pripravljen teči 1000 milj, le da bi lahko govoril z nekom, za katerega veš, da je resnično čutil vse to; če so tvoje besede redke, a polne sadov in ognja; če je tvoja tišina mehka in tvoj govor jedrnat, tvoja molitev skrivna in tvoj ponos čist, tvoja drža ponižna in tvoje veselje nežno, tvoje razpoloženje takšno, da se lahko igraš z detetom; če si rad v samoti in rad sediš sam ...« Zdi se, da danes tako prijetni in močni vzgibi niso pogosti, saj imajo te besede, ki jih poslušamo, drugačen zven, melodijo in sporočilo.

Mirovnik Thich Nhat Hanh, vietnamski budistični menih, je sodeloval v nenasilnem boju med vietnamsko vojno, kasneje pomagal vietnamskim beguncem, delal z ameriškimi vojaki, obremenjenimi z vojnimi travmami, vodil delavnice sprave za Palestince in Izraelce ter meditativne umike za ogromno število ljudi po vsem svetu. Predlagan je bil za Nobelovo nagrado za mir. Menih v prvem delu pesmi *Prosim, kličite me z mojimi pravimi imeni* (Essential Writings, 80) opisuje doživetje globoke povezanosti z vsemi bitji, v globini srca občuti njihovo veselje in žalost, strah in upanje.

Sem otrok v Ugandi, le koža in kosti, / moje noge so tanke kot bambusove palčke. / Sem trgovec s smrtonosnim orožjem, / prodajam ga v Ugando. // Sem dvanajstletna deklica, / begunka na malem čolnu, / posiljena s strani pirata / sem se vrgla v morje. // In sem pirat, / moje srce še ni sposobno / videti in ljubiti. // Sem član politbiroja, / vsa moč je v mojih rokah. / In sem mož, ki mora plačati s krvjo / za počasi umirajoče svojce / na prisilnem delu. // Moje veselje je kot topla pomlad, / rože cvetijo po vsej zemlji. / Moja bolečina je kot širna reka solz, / napolnjuje štiri oceane. // Prosim, kličite me z mojimi pravimi imeni, / da bom lahko slišal vse krike svoje bolečine / in se hkrati smejal, / da bom lahko videl enost radosti in žalosti. // Prosim, kličite me z mojimi pravimi imeni, / da se bom lahko prebudil / in bodo vrata mojega srca / odprta sočutju.

Kako bi bilo na svetu, če bi se v vseh družinah in šolah vadili v čutenju in povezanosti z vsemi ljudmi, da bi čutili bolečino, žalost in trpljenje, upanje in radost drugih. Ta čut potrebujemo, saj vsak dan poslušamo o vojnah, beguncih in bodečih žicah, o strahu, negotovosti in brezposelnosti mnogih, o neplačanih položnicah, rubežih in deložacijah v naši domovini, o lažeh in manipulacijah v gospodarstvu, politiki, cerkvah, kulturi, zdravstvu, sodstvu ... Mirko je odgovoril s Tagorejem. Napuh in ošabnost se ne moreta skloniti in slišati človeka. Kruta je samota domišljavcev. Ponižni in preprosti lahko planet ozdravijo smoga, smeti, agresivnega in domišljavega vedenja, ki potvarja naravo, človeka in Duha. Duša se zdravi, ko posluša duha v pesmi (R. Tagore, Darovanjke, 1975, 20).

Tu je tvoj podnožek in tvoje noge počivajo tam, / kjer živijo najrevnejši, najnižji in zgubljeni. / Ko se skušam prikloniti pred teboj, / mi glava nikoli ne doseže globine, / kjer ti počivajo noge med najrevnejšimi, / med najnižjimi in med zgubljenimi. // Napuh nikoli ne stopi v kraje, / kjer ti hodiš v ponižni obleki / med najrevnejšimi, med najnižjimi in med zgubljenimi. // Moje srce nikoli ne more na pot, / kjer se ti družiš z osamelimi / med najrevnejšimi, med najnižjimi in med zgubljenimi.